Dosarul nr.1-13/2026
PIGD: 1-26011624-24-1-02022026

S E N T I N Ţ Ă
în numele Legii

22 mai 2026 **or.Criuleni**

Judecătoria Criuleni, sediul (Central)
Instanţa în următoarea componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Dorin Cazacu
Grefier Ana Sandu și Irina Cotruța
Cu participarea:
Procurorului Alexandru Pulbere
Părții vătămate ***** Vîntu
Apărătorului victimei, avocatului Alexandru Chisnencu
Apărătorului inculpatei, avocatului Alexei Brînză
Inculpatei Viorica Vîntu

a judecat în şedinţă publică, *în procedură generală*, cauza penală în privinţa
Vioricăi VÎNTU**, născută la **, domiciliată a raionului Criuleni, satul *****, cu studii medii, un copil minor la întreținere, fără antecedente penale, moldoveancă, cetăţeancă al Republicii Moldova, IDNP *****,*
învinuită de comiterea infracţiunii prevăzute de **art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal**.

TERMENUL EXAMINĂRII CAUZEI:

În temeiul art.20 Cod de procedură penală - termenul de examinare a cauzei penale: *02 februarie 2026 (data înregistrării cauzei în instanță) până la 22 mai 2026 (data pronunțării sentinței).*

În temeiul art.319 Cod de procedură penală a fost îndeplinită procedura legală de citare a participanților la proces.

Procurorul Pulbere Alexandru a pledat în vederea recunoaşterii vinovăţiei şi condamnării inculpatei Vîntu Viorica pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 240 ore, cu încasarea cheltuielilor judiciare și admiterea integrală a acțiunii civile.

Apărătorul părții vătămate, avocatul Chisnencu Alexandru – a pledat în vederea recalificării infracțiunii din art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal în art.152 alin.(2) lit. c[1]) Cod penal, pe motiv că victima și inculpata nu sunt membri de familie, astfel aceasta urmează să fie

recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art.152 alin.(2) lit. c[1]) Cod penal, totodată să fie admisă acțiunea civilă integral.

Partea vătămată, Vîntu ***** – a susținut integral poziția avocatului său.

Apărătorul inculpatei, avocatul Brînză Alexei, a solicitat achitarea inculpatei Vîntu Viorica.

Inculpata Vîntu Viorica - s-a declarat solidară cu apărătorul.

În baza materialelor cauzei penale, a explicațiilor părților la proces, care au fost cercetate nemijlocit în ședința de judecată, cu respectarea limitelor judecării cauzei în temeiul art.325 Cod de procedură penală, instanța de judecată –,

C O N S T A T Ă:

ÎN FAPT:

A. Fapta prejudiciabilă săvârșită (temeiul real al răspunderii penale):

1. Vîntu Viorica, la data de 13 septembrie 2025 în jurul orei 19:30 în timp ce se afla la domiciliul Zinaidei Vîntu din sat. *****, r-nul Criuleni, cu care în corespundere cu prevederile art.133[1] Cod penal sunt membri de familie, în urma unui conflict apărut spontan, având intenţia de a-i cauza vătămări corporale cât şi manifestării unui comportament antisocial, ştiind cu certitudine şi profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra, a aplicat violenţa fizică asupra Zinaidei Vîntu, manifestată prin îmbrâncire, prin ce ia cauzat ultimei conform raportului de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025 leziuni corporale medii şi anume: *Fractura humerus proximal drept Neer cu III părţi*, care a fost produsă în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur sau la lovire de asemenea obiect (în momentul aterizării pe umăr sau pe braţ), prin mecanism de lovire, posibil cauzat în perioada de timp indicată, condiţionează dereglarea sănătăţii de lungă durată şi în baza acestui criteriu se califică ca *vătămare medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii*.

B. Procedura examinării cauzei penale:

2. În acest context, instanța de judecată reține că inculpata Vîntu Viorica vina în comiterea infracțiunii imputate nu a recunoscut-o și a pledat pentru examinarea cauzei în procedura generală.

3. În acest sens, în conformitate cu art. art.351, 352 Cod de procedură penală, prin încheierea protocolară din 25 martie 2026, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală.

C. Declarațiile inculpatei:

4. Atât în cadrul urmăririi penale cât şi pe parcursul cercetării judecătorești, *inculpata Vîntu Viorica* vinovăția în comiterea infracțiunii imputate nu şi-a recunoscut-o, iar pe marginea învinuirii înaintate a comunicat că la 13 septembrie 2025, se afla la domiciliu, în gospodăria respectivă. A revenit de la serviciu aproximativ la ora 19:00, iar la domiciliu a ajuns în jurul orei 19:15. După ce s-a schimbat de haine, a ieşit în grădină pentru a efectua lucrări de întreţinere şi pentru a uda culturile. În timp ce uda grădina, a observat că leuşteanul plantat de ea era rupt. A precizat că terenul nu era împărţit oficial, însă fiecare membru al gospodăriei dispunea de zona sa unde cultiva fructe şi legume. Deşi a constatat că în partea pe care o îngrijea leuşteanul era deteriorat, şi-a continuat activitatea, finalizând lucrările aproximativ la ora 20:00. Ulterior, după ce a terminat de udat, s-a deplasat la fosta soacră pentru a o întreba din ce motiv a rupt

leuşteanul, în condiţiile în care acesta fusese plantat şi îngrijit de către ea. A intrat în odaia acesteia şi s-a oprit în pragul uşii. În acel moment, fosta soacră era întinsă în pat şi privea televizorul. I-a adresat în mod politicos întrebarea privind motivul pentru care a rupt leuşteanul, explicând că intenţiona să-l păstreze în congelator pentru perioada de iarnă. Ca reacţie, fosta soacră a început să o insulte cu expresii necenzurate şi i-a cerut să părăsească încăperea, susţinând că leuşteanul îi aparţine de foarte mult timp, încă din perioada părinţilor săi. A mai relatat că, în acel moment, fosta soacră s-a ridicat din pat şi s-a apropiat de ea. Ea a rămas pe loc, fără a întreprinde vreo mişcare, iar cealaltă persoană, continuând să folosească expresii jignitoare, a ajuns în dreptul pragului uşii şi a început să o împingă de două ori. Potrivit declaraţiilor sale, era împinsă cu ambele mâini în zona pieptului, cu intenţia de a fi scoasă din odaie. Ulterior, i-a solicitat să înceteze asemenea acţiuni, însă a rămas nemişcată. În momentul în care fosta soacră a încercat să o împingă pentru a treia oară, a ridicat mâna pentru a se apăra de mâna acesteia, iar aceasta şi-a pierdut echilibrul, presupunând că s-a împiedicat de covor, după care s-a deplasat spre fotolii şi a căzut la podea. A declarat că, după producerea căderii, s-a întors şi a urcat la etajul al doilea. A menţionat că fotoliul nu era răsturnat, iar bunurile din odaie au rămas la locul lor, fosta soacră doar căzând jos. Ulterior, aceasta a ieşit în ogradă, unde a observat că-l striga pe Anatol, însă acesta nu a răspuns deoarece nu era la domiciliu, fiind plecat cu bicicleta. A precizat că nu a observat cu ce parte a corpului a căzut doamna *****, însă a remarcat că aceasta s-a lovit de fotoliu în zona piciorului. Consideră că şi-a pierdut echilibrul după ce s-a împiedicat de covor, s-a lovit de fotoliu şi a căzut. A mai declarat că nu a cunoscut faptul că în acea seară aceasta şi-ar fi fracturat mâna. A aflat despre fractura mâinii în dimineaţa zilei următoare, de la fostul soţ, Anatolie. A declarat că este divorţată de aproximativ trei ani. La momentul producerii incidentului, fostul soţ locuia la primul etaj, în bucătărie, împreună cu fosta soacră, iar ea domicilia la etajul al doilea împreună cu copilul. A indicat că alte persoane nu se aflau în apropiere, în locuinţă fiind doar ea, fosta soacră şi fiica Loredana. Totodată, a precizat că fiica sa se afla în camera de la etaj şi nu a asistat la cele întâmplate. A declarat că, în momentul sosirii poliţiei în seara respectivă, nu a participat la discuţii, însă a observat de la fereastră intervenţia acestora şi a aşteptat să fie întrebată despre circumstanţele cazului. Ulterior, aproximativ la ora 22:00, a apelat serviciul unic 112 pentru a întreba din ce motiv nu a fost audiată, iar persoana cu care a discutat i-a comunicat că va fi chemată la sector. Totodată, a menţionat că, după căderea fostei soacre, nu i-a verificat starea fizică, întrucât nu a dorit să provoace un conflict suplimentar. Nu a coborât la primul etaj deoarece a presupus că colaboratorii de poliţie vor urca pentru a o audia şi a precizat că nu cunoştea procedura legală aplicabilă în asemenea situaţii. A mai declarat că, în seara respectivă, nu a insultat-o cu cuvinte necenzurate pe doamna *****. A menţionat că, în calitate de noră, nu a fost niciodată agreată de aceasta, însă între ele nu au existat conflicte directe. După divorţ, nu mai comunicau şi nici măcar nu se salutau, iar după incident nu au mai avut niciun contact. De asemenea, a declarat că nu a considerat că fosta soacră ar fi suferit vătămări grave, apreciind că a fost vorba doar despre o simplă cădere şi că starea acesteia era bună. Din acest motiv, nu a solicitat intervenţia poliţiei sau a ambulanţei. Totodată, a negat faptul că în seara respectivă s-ar fi aflat în stare de ebrietate, menţionând că revenise de la serviciu şi că dispune de martori care pot confirma acest aspect (fila dosarului 120).

D. Probele examinate în ședința de judecată:

5. Conform art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

6. Astfel, în ședința de judecată acuzatorul de stat, în susținerea învinuirii formulate față de inculpata Vîntu Viorica învinuită în comiterea infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin.(2) lit. c) a prezentat următoarele probe administrate la urmărirea penală și examinate nemijlocit în ședința de judecată:

- declarațiile *părții vătămate Vîntu* *****, care fiind audiată în şedinţa de judecată a comunicat, că susține declarațiile depuse la urmărirea penală. A relatat că la 13 septembrie 2025, aproximativ la ora 19:30, se afla în gospodăria sa din satul *****, raionul Criuleni, unde privea televizorul. În acel moment, în încăpere a intrat Vîntu Viorica, care a întrebat-o din ce motiv a rupt leuşteanul. I-a comunicat că acel leuştean îi aparţine, după care între ele s-a iscat un conflict verbal. A intenţionat să-i solicite să părăsească odaia, însă aceasta a îmbrâncit-o, în urma căruia fapt a căzut între fotolii, lovindu-se la mână. Ulterior, a încercat să găsească telefonul pentru a-şi contacta feciorii, întrucât nu-şi mai simţea mâna dreaptă. Cu mâna stângă a telefonat-o pe nora Oxana, iar peste un anumit interval de timp la domiciliu au venit aceasta şi feciorul Slavic cu automobilul. Aceştia au observat starea în care se afla şi au solicitat intervenţia ambulanţei. Aproximativ peste 15 minute au sosit serviciile de urgenţă, cărora le-a comunicat că nu-şi simte mâna. Ulterior, au fost anunţate organele de poliţie, după care a fost transportată la spital. A mai declarat că nu o mai consideră pe Vîntu Viorica noră, întrucât aceasta a divorţat de feciorul său şi consideră că a avut de suferit din cauza ei. Totodată, a menţionat că aceleaşi circumstanţe pe care le-a relatat în faţa instanţei le-a comunicat anterior feciorilor săi, nurorii, procurorului, martorilor şi personalului medical. A precizat că Vîntu Viorica se afla iniţial în pragul uşii, de unde a îmbrâncit-o. Potrivit declaraţiilor sale, aceasta a trecut pragul încăperii, iar în momentul în care a împins-o se afla deja în interiorul odăii. Fotoliile erau amplasate la aproximativ doi metri distanţă. A indicat că Viorica a pătruns mai puţin de doi metri în cameră. În timp ce privea televizorul, ea se afla aşezată pe divan, iar distanţa dintre uşa de acces şi pat era de aproximativ cinci metri. A mai menţionat că odaia respectivă se află la primul nivel al casei, unde aceasta domiciliază. A declarat că s-a ridicat de pe pat în momentul în care Viorica se afla în pragul uşii şi îi reproşa aspecte legate de leuştean, iar ea i-a răspuns că acesta nu-i aparţine, fiind plantat de mama sa. La intrarea în încăpere nu există scări, iar până la uşă nu sunt trepte. S-a apropiat de Viorica la o distanţă foarte mică, de mai puţin de un metru, pentru a-i spune să părăsească locuinţa, după care a fost împinsă. Totodată, a menţionat că în seara respectivă nu a consumat băuturi alcoolice. A relatat că, în momentul în care s-a apropiat la mai puţin de un metru de Viorica, aceasta a împins-o. A precizat că nu a întreprins nicio acţiune agresivă faţă de fosta noră şi că, anterior căderii, nu s-a împiedicat de vreun obiect sau alt lucru din încăpere. După ce a căzut, a strigat de durere, însă Viorica nu se mai afla la faţa locului. Ulterior, a contactat-o telefonic pe nora Oxana. A mai declarat că Vîntu Viorica locuieşte în aceeaşi casă, la etajul al doilea. A indicat că relaţiile dintre ele erau tensionate încă înainte de producerea incidentului. Totodată, a negat faptul că ar fi îmbrâncit-o pe Viorica Vîntu. Nu a putut explica motivul pentru care aceasta continuă să locuiască în acelaşi imobil, menţionând că şi în prezent, după conflict, domiciliază în aceeaşi gospodărie. De asemenea, a declarat că intenţia sa a fost doar de a-i solicita să iasă afară, motiv pentru care s-a apropiat de Viorica şi i-a vorbit, însă nu a împins-o şi nu a atins-o cu mâinile. Din observaţiile sale vizuale, Viorica s-ar fi aflat în stare de ebrietate, menţionând că aceasta se află frecvent în asemenea stare. Totodată, a precizat că nu cunoaşte numele colaboratorilor de poliţie care au documentat cazul la faţa locului şi că aceştia nu au văzut-o pe Viorica în momentul intervenţiei (fila dosarului 114);

- declarațiile *martorului Vîntu Veaceslav* care fiind audiat în şedinţa de judecată a

comunicat, că la data de 13 septembrie 2025, în cursul serii, se afla în vizită la nişte rude, când a fost contactat de către soţie, care i-a spus că mama sa, *****, a telefonat-o şi i-a chemat la domiciliul acesteia. În consecinţă, împreună cu soţia, s-a deplasat la locuinţa mamei sale, fiind deja târziu în seară. La sosire, a găsit-o pe mama sa în stare de agitaţie şi plângând. Aceasta i-a relatat că Viorica a venit la ea, a insultat-o cu cuvinte necenzurate şi a îmbrâncit-o, în urma cărui fapt a căzut la podea. Ulterior, soţia sa a apelat serviciile de poliţie şi ambulanţă, iar după efectuarea apelurilor a sosit echipajul medical. A menţionat că, în acel timp, el se afla afară şi intenţiona să discute cu Viorica pentru a afla circumstanţele incidentului, însă în încăperea unde aceasta locuia lumina era stinsă şi nu se afla nimeni. După un anumit interval de timp, a observat că la domiciliu a revenit Loredana, fiica Vioricăi, care venea de la magazin, însă ulterior şi aceasta a plecat. Întrebând-o pe mama sa despre cele întâmplate, aceasta i-a explicat că neînţelegerea s-a iscat din cauza unei mâini de leuştean. După ce mamei sale i-a fost administrată o injecţie de către personalul medical, la faţa locului au venit colaboratorii de poliţie, care au documentat cazul, după care s-au deplasat la Spitalul raional Criuleni. Acolo, mamei sale i-a fost imobilizată mâna în ghips, ulterior fiind îndrumaţi la un spital din municipiul Chişinău. A precizat că aceasta a fost internată în instituţia medicală din Chişinău pentru aproximativ o săptămână. A mai declarat că mama sa locuieşte împreună cu Viorica în aceeaşi casă, însă separat, mama aflându-se la primul etaj, iar Viorica împreună cu fiica sa, Loredana, la etajul al doilea. În seara respectivă, alte persoane nu se aflau în gospodărie şi nici nu au venit ulterior. Din cele relatate de mama sa, Viorica s-ar fi aflat în stare de ebrietate, însă personal nu a văzut-o în acea stare. Totodată, a menţionat că mama sa şi Viorica nu duc o gospodărie comună. De asemenea, a declarat că nu mai este rudă cu Viorica de aproximativ 3-4 ani, din momentul în care aceasta a divorţat de fratele său. A precizat că, în timp ce se afla afară, nu a urcat la etaj şi nu a încercat să deschidă uşa camerei Vioricăi, observând doar că lumina era stinsă în încăpere. A mai relatat că, după divorţul dintre Viorica şi fratele său, nu a mai comunicat cu aceasta. În ceea ce priveşte odaia în care locuieşte mama sa, a indicat că la intrare există o singură treaptă de coborâre. Camera este de dimensiuni reduse, având aproximativ 10 metri pătraţi, iar distanţa dintre pat şi uşa de acces este de aproximativ doi metri şi ceva. A declarat că, în momentul în care a intrat în locuinţă, mama sa se afla în prag şi plângea, ţinându-se de mână. Aceasta se afla în picioare, la ieşirea din cameră. Intrând în odaie, a observat că unul dintre fotolii era răsturnat, menţionând că acesta este greu. Mama sa i-a comunicat că Viorica a împins-o, iar ea a căzut jos împreună cu fotoliul. Totodată, aceasta i-a spus că s-a sprijinit de fotoliu şi a căzut, aspecte despre care i-a relatat în urma întrebărilor adresate de el (fila dosarului 118);

- declarațiile *martorei Vîntu Oxana* care fiind audiată în şedinţa de judecată a comunicat, că la data de 13 septembrie 2025, în jurul orei 19:00, se afla împreună cu soţul la o rudă, unde fuseseră invitaţi la o aniversare. Aproximativ între orele 19:00–19:30, a fost apelată telefonic de către soacra sa, Vîntu *****, care i-a comunicat să vină urgent, deoarece Vîntu Viorica ar fi împins-o, iar aceasta şi-ar fi fracturat mâna. A relatat că, după aproximativ 10 minute, împreună cu soţul său, s-au deplasat cu automobilul la domiciliul soacrei. La sosire, a observat că mâna acesteia era umflată, motiv pentru care a apelat serviciul unic 112, solicitând intervenţia ambulanţei şi a poliţiei. A precizat că echipajul medical a ajuns peste aproximativ 30 de minute, iar colaboratorii de poliţie au sosit după circa două ore. Potrivit declaraţiilor sale, la venirea ambulanţei, personalul medical a întrebat-o pe soacra sa dacă a consumat băuturi alcoolice, iar după ce aceasta a negat consumul de alcool, i-a fost administrată o injecţie, întrucât avea şi tensiune arterială ridicată. Ulterior, la faţa locului au venit organele de poliţie, care au preluat

explicaţii de la soacra sa. După aceasta, s-au deplasat separat la Spitalul raional Criuleni, iar ulterior au fost îndrumaţi la o instituţie medicală din municipiul Chişinău, deoarece starea acesteia era gravă. A mai declarat că, în momentul în care a ajuns la domiciliul soacrei, alte persoane nu se mai aflau în gospodărie. A confirmat că incidentul a avut loc în seara zilei de 13 septembrie 2025, aproximativ în jurul orei 19:00. Totodată, a precizat că până la sosirea ambulanţei nu s-au apropiat alte persoane sau vecini, iar pe toată perioada respectivă în ogradă nu se afla nimeni. A menţionat că nu cunoaşte unde se afla inculpata în momentul în care ea şi soţul său se aflau în gospodăria soacrei şi că nici ea, nici soţul său nu au verificat dacă doamna Viorica era acasă. A declarat că, la sosirea la faţa locului, doamna ***** se afla în casă, aşezată într-un fotoliu. A precizat că la intrarea în camera acesteia există doar o singură treaptă de coborâre. Întrebând-o ce s-a întâmplat, soacra sa i-a relatat că stătea în pat şi privea televizorul, iar în încăpere a intrat doamna Viorica, care a întrebat-o de ce i-a rupt leuşteanul. Ulterior, soacra sa i-ar fi spus doamnei Viorica să părăsească odaia. Potrivit celor relatate de soacra sa, aceasta a fost împinsă de Viorica, a căzut între două fotolii şi în acel moment a simţit o pocnitură. A mai menţionat că acesteia i-a fost greu să se ridice de jos, după care a luat telefonul şi a apelat-o, însă doamna Viorica nu se mai afla acolo. A precizat că încăperea este mică, iar soacra sa i-a comunicat că Viorica s-a apropiat de ea şi a împins-o. Totodată, a declarat că este nora doamnei *****. A fost căsătorită din anul 2006 cu domnul Veaceslav, iar după căsătorie au locuit la părinţii săi. La domiciliul doamnei ***** a locuit în anul 2006, aproximativ un an, iar în acea perioadă doamna Viorica nu locuia în gospodăria respectivă. A menţionat că a plecat de la domiciliul soacrei din cauza unor neînţelegeri minore cu cumnatul său. A mai declarat că nu cunoaşte momentul în care doamna Viorica a început să locuiască la domiciliul soacrei sale, întrucât în acea perioadă nu comunica prea des cu aceasta. Relaţiile cu soacra sa au fost reluate în anul 2010. Totodată, doamna ***** i-a comunicat că gospodăria ar fi fost donată de socrul său lui Andrian, nepotul acestuia, însă nu-şi aminteşte când anume a avut loc donaţia. A declarat că ştie că până în prezent între doamna Viorica şi soacra ***** există conflicte. Potrivit celor cunoscute de ea, motivul neînţelegerilor dintre acestea ar fi fost faptul că, într-o situaţie anterioară, Viorica ar fi venit acasă în stare de ebrietate şi i-ar fi aplicat soacrei sale o lovitură cu o cană în regiunea capului, întrebând-o despre pensie şi ce face cu aceasta. Totodată, a declarat că respectivul conflict durează de mai mult timp, însă nu cunoaşte exact perioada. A menţionat că neînţelegerile apăreau pe fondul stării de ebrietate a Vioricăi. A precizat că a văzut-o pe Viorica în stare de ebrietate, însă pe soacra sa nu a văzut-o niciodată în asemenea stare. De asemenea, a indicat că în gospodăria respectivă locuiesc şi cei trei copii minori ai Vioricăi. Totodată, a menţionat că nu cunoaşte dacă anterior între cele două au mai existat acte de violenţă fizică (fila dosarului 119).

7. În vederea constatării existenței sau inexistenței infracțiunii, identificării făptuitoarei, constatării vinovăției, precum și stabilirii altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei în ședință de judecată au fost administrate următoarele mijloace de probă:

- Procesul-verbal privind consemnarea celor constatate din data de 07 octombrie 2025, înregistrat în R-1 a IP Criuleni cu nr.392 (fila dosarului 5);

- Informaţia telefonică din data de 13 septembrie 2025, conform căreia la data de 13 septembrie 2025, în SG a IP Criuleni a parvenit informaţia precum că la serviciul 112 a parvenit un apel telefonic de la Vîntu *****, care a comunicat că a fost agresată fizic la domiciliu de către nora Vîntu Viorica în vârstă de 50 ani (fila dosarului 6);

- Procesul-verbal privind consemnarea plângerii despre săvârşirea sau pregătirea pentru săvârşirea infracţiunii, din data de 08 decembrie 2025, conform căreia Vîntu ***** roagă

organele de poliţie să atragă la răspundere conform legislaţiei în vigoare pe Vîntu Viorica care pe data de 13 septembrie 2025, ora 19:30 în timp ce se afla la ea la domiciliu din comuna ***** r-nul Criuleni a îmbrâncit-o, iar în urma căderii i-au fost provocate leziuni corporale care conform expertizei judiciare nr.202516D0259 din data de 21 noiembrie 2025 se califică ca vătămare medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii (fila dosarului 7);

- Procesul-verbal de cercetare la faţa locului din data de 13 septembrie 2025, prin care a fost fixat locul comiterii faptei de violenţă în familie, planşa fotografică formată din 3 fotografii (fila dosarului 8-9,10-11);

- Chestionar de constatare şi evaluare a riscurilor în cazurile de violenţă în familie din data de 23 septembrie 2025 (fila dosarului 15,16);

- Raportul de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025, cu următoarea concluzie: 1. 2. 3. La studierea medico-legală a documentele medicale prezentate pe numele persoanei Vîntu *****, a.n. 1958 s-a constata că „Fractura humerus proximal drept Neer cu III părţi, care a fost produsă în rezultau, acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur sau la lovire de asemenea obiect (în momentul aterizării pe umăr sau pe pbraţ), prin mecanism de lovire, posibil cauzat în perioada de timp indicată, condiţionează dereglarea sănătăţii de lungă durată şi în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii” (fila dosarului 29-30).

LEGISLAȚIA RELEVANȚĂ:

8. În conformitate cu art.51 alin.(1) Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

9. În sensul precizării componenţei de infracţiune, legiuitorul a statuat la art. 52 Cod penal se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

10. Conform art.61 alin.(1) și (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

11. Conform art.113 Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

12. În conformitate cu prevederile art.93 alin.(1) Cod de procedură penală, probele sînt elemente de fapt dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei.

13. În temeiul art.95 alin.(1) Cod de procedură penală, sînt admisibile probele pertinente, concludente şi utile administrate în conformitate cu prezentul cod.

14. Iar, potrivit art.99 alin.(2) Cod de procedură penală, probele administrate se verifică şi se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanţă.

15. Conform art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

16. Potrivit art.101 alin.(1) şi (2) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

17. Conform prevederilor art.384 Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

18. În corespundere cu prevederile art.385 alin.(1) pct.15) şi art.395 alin.(1) pct.5) Cod de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

19. Potrivit art.385 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează chestiuni dacă trebuie admisă acţiunea civilă, în folosul cui şi în ce sumă.

20. În temeiul art.389 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvîrşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată. Sentinţa de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declaraţiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale şi citite în instanţa de judecată în absenţa lor.

MOTIVAREA INSTANȚEI:

F. Încadrarea juridică a acțiunilor (temeiul juridic al răspunderii penale) și analiza probelor:

21. Instanța de judecată cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinenței și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate la faza urmăririi penale, a stabilit în acțiunile inculpatei Vîntu Viorica întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal al RM – *violența în familie adică, acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare medie a sănătății.*

22. În acest context, instanța de judecată reține că, conform ordonanței de punere sub învinuire din 15 ianuarie 2026 (fila dosarului 76), dar şi potrivit rechizitoriului, inculpata Vîntu Viorica a fost pusă sub acuzare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal.

23. Instanța de judecată apreciind în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, declarațiile părții vătămate atestă că, prin informațiile relevate de către partea vătămată este demonstrat faptul că, la data comiterii faptei prejudiciabile, dânsa era membrul familiei inculpatei, în sensul dat acestei noțiuni de prevederile art.133^1 lit. lit. a), b) Cod penal, dar și de prevederile art.3 alin.(2) lit. lit. a), b) din Legea nr.45 din 01 martie 2007 „Cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie”, fiind fosta

soacră a inculpatei Vîntu Viorica.

24. Astfel, prin declarațiile părții vătămate Vîntu ***** se demonstrează faptul că, la data de 13 septembrie 2025, inculpata Vîntu Viorica a realizat în raport cu partea vătămată forma de violență stabilită de art.2 din Legea nr.45 din 01 martie 2007 „Cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie”, și anume: violența fizică manifestată prin faptul că în moment de furie Vîntu Viorica a îmbrâncit-o pe fosta sa soacră Vîntu *****, căreia i-a provocat o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

25. Instanța de judecată reține că, prin declarațiile părții vătămate Vîntu ***** se demonstrează faptul că, inculpata Vîntu Viorica a aplicat violența fizică față de aceasta.

26. În acest sens, instanța de judecată a apreciat că, declarațiile părții vătămate Vîntu ***** coroborează și cu celelalte probe administrate de către partea acuzării la faza urmăririi penale.

27. La fel, declarațiile părții vătămate Vîntu ***** sunt confirmate și prin concluziile raportului de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025.

28. În conformitate cu art.133[1] Cod penal, *prin membru de familie se înţelege: a) în condiţia de conlocuire:* persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, persoanele în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, *afinii lor*, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii; b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

29. Potrivit art.3 alin.(2) lit. a) din Legea nr.45 din 01 martie 2007 „Cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie”, *membri de familie*, în sensul prezentei legi, sînt: *a) în condiţia de conlocuire:* persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, *afinii lor*, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii.

30. Conform prevederilor art.2 din Legea nr.45 din 01 martie 2007 „Cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie”, prin violență în familie se înțelege acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral.

31. În contextul stării de fapt stabilită în urma aprecierii probelor administrate la faza urmăririi penale, instanța de judecată a constatat că, în faptele inculpatei sunt întrunite toate elementele și semnele distinctive obligatorii ale componenței de infracțiune stabilită de art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal.

32. *Cu referire la componența de infracțiune prevăzută de art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal* urmează a se reține că, prin fapta prejudiciabilă comisă, inculpata Vîntu Viorica a adus atingere relațiilor sociale cu privire la solidaritatea familială și la relațiile sociale cu privire la integritate corporală a părții vătămate Vîntu *****.

33. *Victima infracțiunii* este fosta soacră a inculpatei și în conformitate cu prevederile art.133[1] Cod penal este membrul de familie, iar atingerea integrității corporale a victimei se confirmă prin raportul de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025.

34. *Latura obiectivă* a infracţiunii prevăzute de art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acţiunea sau inacţiunea manifestată

fizic sau verbal; 2) urmările prejudiciabile sub forma vătămării uşoare a integrităţii corporale sau a sănătăţii; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile.

35. În speţă, fapta prejudiciabilă comisă de inculpata Vîntu Viorica s-a realizat prin acțiunea manifestată prin maltratare și alte acțiuni violente, care au provocat urmările prejudiciabile sub forma vătămărilor corporale medii.

36. Aceste circumstanțe sunt confirmate prin declarațiile părţii vătămate Vîntu *****, care a relatat despre circumstanțele conflictului cu inculpata, precum și cu concluziile raportului de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025.

37. Totodată, instanța de judecată notează că, infracțiunea prevăzută de art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal în modalitatea în care a fost săvârșită de inculpata Vîntu Viorica este o infracțiune materială.

38. La caz, aceasta s-a consumat din momentul cauzării vătămărilor corporale medii părții vătămate Vîntu *****, fapt confirmat prin raportul de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025.

39. *Latura subiectivă* a infracţiunii în cauză s-a materializat prin intenţia directă a inculpatei Vîntu Viorica de atentare la integritatea corporală a victimei.

40. Or, instanța de judecată conchide că, inculpata aplicând violenţa fizică asupra părţii vătămate își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale şi a prevăzut că acţiunile sale pot cauza urmări prejudiciabile sub forma vătămărilor medii a integrităţii corporale, în acest fel confirmându-se caracterul intenționat al acțiunilor sale.

41. *Subiectul infracţiunii* prevăzute de art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal, în conformitate cu prevederile art.21 alin.(1) Cod penal este persoana fizică care a atins vârsta de 16 ani la momentul comiterii infracţiunii, condiţie întrunită în speţă, inculpata la data comiterii faptei prejudiciabile avea împlinită vârsta de 46 ani și era responsabilă.

42. Mai mult, inculpata Vîntu Viorica întrunește și condițiile subiectului special, fiind fosta noră a părții vătămate Vîntu *****, circumstanțe elucidate în partea descriptivă a sentinței.

43. Prin urmare, instanța de judecată constată că, fapta inculpatei Vîntu Viorica întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal.

44. În concluzie, instanța de judecată a constatat cu certitudine în baza materialelor dosarului penal că, inculpata Vîntu Viorica a comis infracțiunea prevăzută de art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal.

45. Instanţa de judecată reţine cu titlu de principiu general recunoscut că sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe examinate de instanţa de judecată şi nu poate fi bazată pe presupuneri.

46. Instanța de judecată şi-a întemeiat sentința de condamnare a inculpatei pentru comiterea infracțiunii incriminate atât în baza probelor administrate de către acuzatorul de stat, care au fost cercetate și examinate atât în cadrul cercetării judecătorești, cât şi cu concursul analizei faptului dacă condamnarea este justificată, *„în afara oricăror dubii rezonabile”* (hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în cauza Irlanda c. Regatului Unit, 18 ianuarie 1978).

47. În acest sens, instanța de judecată reține cu referire la procesul de apreciere a probelor că în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului s-a conturat standardul *„dincolo de orice îndoială rezonabilă”*, care presupune că, pentru a putea fi pronunţată o soluţie de condamnare, acuzaţia trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

48. Existenţa unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă

esenţială a dreptului la un proces echitabil şi instituie în sarcina acuzării obligaţia de a proba toate elementele vinovăţiei într-o manieră aptă să înlăture dubiul (hotărârea Bragadireanu contra României, 06 decembrie 2006; hotărârea Orhan contra Turciei din 18 iunie 2002).

49. Astfel, instanța de judecată a constatat în afara oricăror dubii rezonabile că, acțiunile inculpatei Vîntu Viorica întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal după semnele calificative – *violența în familie adică, acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare medie a sănătății.*

50. Cu referire la alegațiile părții apărării, instanța de judecată apreciază necesar să se expună distinct asupra argumentelor invocate de partea apărării referitoare la imposibilitatea încadrării juridice a faptelor prin prisma dispoziţiilor privind violenţa în familie, precum şi asupra raportului dintre norma generală prevăzută de art.152 Cod penal şi norma specială care sancţionează actele de violenţă săvârşite între membri de familie.

51. Din analiza ansamblului probator administrat în cauză rezultă că relaţiile existente între inculpată şi partea vătămată întrunesc condiţiile prevăzute de art.133[1] Cod penal al Republicii Moldova privind noţiunea de „membru de familie". Astfel, deşi inculpata este divorţată de fiul părții vătămate, între acestea a existat anterior un raport de afinitate de tip soră–soacră, iar la momentul producerii incidentului ambele continuau să locuiască în aceeaşi gospodărie, partea vătămată aflându-se la primul nivel al casei, iar inculpata împreună cu copilul său la etajul al doilea.

52. În acest context, instanţa constată că raporturile dintre părţi nu pot fi analizate ca fiind simple relaţii dintre persoane străine, ci reprezintă raporturi familiale în sensul legii penale. Declaraţiile părții vătămate, ale inculpatei şi ale martorilor confirmă existenţa unei convieţuiri în acelaşi imobil, a unor tensiuni persistente între acestea, precum şi a unui conflict generat pe fondul relaţiilor familiale deteriorate.

53. Totodată, instanţa reţine că obiectul juridic special al infracţiunilor privind violenţa în familie îl constituie nu doar integritatea corporală sau sănătatea persoanei, ci şi relaţiile sociale referitoare la convieţuirea familială, respectul reciproc, securitatea şi integritatea membrilor familiei. Prin urmare, în situaţia în care actele de violenţă sunt exercitate între persoane care au calitatea de membri de familie, norma specială privind violenţa în familie dobândeşte prioritate faţă de norma generală prevăzută la art.152 Cod penal.

54. În speţă, conflictul dintre părţi s-a produs în interiorul gospodăriei comune, pe fondul unor relaţii tensionate preexistente, fiind generat de neînţelegeri legate de administrarea bunurilor din gospodărie. Atât declaraţiile părții vătămate, cât şi cele ale inculpatei relevă faptul că între acestea existau relaţii conflictuale de durată, iar incidentul din data de 13 septembrie 2025 s-a produs în contextul acestor raporturi familiale deteriorate.

55. Instanţa observă că, potrivit practicii judiciare şi interpretării sistemice a normelor penale, atunci când actele de agresiune sunt comise asupra unui membru de familie şi întrunesc elementele specifice ale violenţei în familie, aplicarea exclusivă a art.152 Cod penal ar conduce la ignorarea naturii speciale a raportului juridic dintre autor şi victimă. Or, legiuitorul a reglementat distinct asemenea fapte tocmai pentru a sancţiona suplimentar pericolul social sporit derivat din exercitarea violenţei în cadrul relaţiilor familiale.

56. În acest sens, instanţa reţine că elementul determinant nu este exclusiv gravitatea leziunilor produse, ci contextul în care acestea au fost cauzate, respectiv existenţa relaţiilor de familie şi exercitarea actelor de violenţă în cadrul acestora. Din probele administrate rezultă că incidentul nu a avut caracter accidental şi nici nu reprezintă un conflict izolat între persoane fără

legături familiale, ci s-a produs în cadrul unei relaţii de convieţuire marcate de tensiuni continue între inculpată şi partea vătămată.

57. Mai mult, declaraţiile martorilor relevă că anterior între părţi existaseră neînţelegeri şi conflicte repetate, inclusiv acuzaţii privind comportamente agresive şi stări de ebrietate, ceea ce conturează existenţa unui climat conflictual familial. Prin urmare, fapta nu poate fi desprinsă de contextul relaţiilor familiale dintre participantele la conflict.

58. În consecinţă, instanţa apreciază că fapta incriminată cade sub incidenţa normelor privind violenţa în familie, întrucât sunt întrunite cumulativ condiţiile referitoare la existenţa raportului de familie, convieţuirea în aceeaşi gospodărie şi exercitarea actelor de violenţă în cadrul acestor relaţii.

59. Respectiv, aplicarea exclusivă a dispoziţiilor art.152 Cod penal, ca normă generală privind vătămarea intenţionată medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii, nu reflectă în mod complet natura juridică şi socială a faptelor constatate. Norma specială referitoare la violenţa în familie are prioritate de aplicare, întrucât aceasta include în conţinutul său toate elementele specifice raportului juridic dedus judecăţii şi oferă o calificare adecvată contextului familial în care s-a produs agresiunea. Prin urmare, instanţa apreciază că argumentele apărării privind imposibilitatea reţinerii caracterului de violenţă în familie sunt neîntemeiate, iar circumstanţele concrete ale cauzei demonstrează că fapta a fost comisă în cadrul relaţiilor familiale existente între inculpată şi persoana vătămată, motiv pentru care aceasta urmează a fi examinată prin prisma normelor speciale incidente în materia violenţei în familie, şi nu exclusiv în baza art.152 Cod penal.

G. Individualizarea pedepsei penale:

60. Instanța de judecată reține prevederile art. art.7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

61. În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrşit infracţiuni, cauzînd anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît din partea condamnaţilor, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

62. Potrivit art.75 alin.(1), (2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea săvîrşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepţional şi se aplică atunci cînd gravitatea infracţiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor

menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepţional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanţa de judecată.

63. Din probele acumulate pe dosar rezultă că, în acțiunile inculpatei nu sunt prezente circumstanțe atenuante prevăzute de art.76 Cod penal. În acțiunile inculpatei, potrivit materialelor dosarului, ca circumstanțe agravante prevăzute de art.77 Cod penal – nu au fost constatate.

64. Cu referire la personalitatea inculpatei Vîntu Viorica, instanța de judecată reține că, anterior nu a fost atrasă la răspundere penală (fila dosarului 64-65), nu a fost atrasă la răspundere contravențională (fila dosarului 63), la evidența medicului psihiatru sau narcolog nu se află (fila dosarului 60,62), la locul de trai se caracterizează satisfăcător (fila dosarului 66,67).

65. La stabilirea categoriei şi mărimii pedepsei instanţa de judecată ia în consideraţie că, inculpata Vîntu Viorica a fost găsită vinovată de săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal, care este atribuită conform art.16 Cod penal, categoriei infracțiunilor mai puțin grave, iar sancțiunea acestui articol prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 180 la 240 de ore sau cu închisoare de la 1 la 6 ani.

66. Conform art.75 alin.(2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

67. Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracţiunii săvârşite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârşire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

68. Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracţiunii săvârşite, se stabileşte avand în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situaţia materială, familială sau socială, prezenţa sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatei până sau după săvârşirea infracţiunii, deci este vorba de personalitatea infractoarei.

69. În contextul circumstanțelor menționate supra, având în vedere scopul pedepsei penale, consfințit de art.61 alin.(2) Cod penal, reieșind din personalitatea inculpatei, care anterior nu a fost atrasă la răspundere penală, de caracterul infracțiunilor, care potrivit prevederilor art.16 alin.(3) Cod penal se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, de lipsa circumstanței agravante, instanța de judecată apreciază că, în privința inculpatei Vîntu Viorica pentru comiterea de către aceasta a infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin.(2) lit. c) Cod penal este echitabilă aplicarea unei pedepse penale *sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii de 230 ore*.

70. Instanța de judecată notează că, pedeapsa și modalitatea de executarea a acesteia trebuie individualizate în așa manieră încât inculpata să se convingă de necesitatea respectării legii și să evite în viitor comiterea unor fapte antisociale.

71. Scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și se realizează prin funcția de constrângere a pedepsei, funcție de reeducare, dar și prin funcție de exemplaritate a pedepsei, care are ca scop determinarea altor posibili subiecți de drept penal să evite săvârșirea de noi infracțiuni, datorită consecințelor la care se expun.

72. Or, pentru ca pedeapsa să-și realizeze funcțiile și scopul definit de legiuitor, aceasta trebuie să corespundă sub aspectul duratei și naturii sale gravității faptei comise, potențialului de pericol social pe care, în mod real, îl prezintă persoana inculpatului, dar și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

73. Astfel, este stabilit cu valoare de principiu că atingerea dublului scop educativ și

preventiv al pedepsei este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind instanței de judecată datoria asigurării unui echilibru real între gravitatea faptei și periculozitatea inculpatului, precum și durata și modalitatea de executare a sancțiunii, pe de altă parte.

74. În speță, instanța de judecată ținând cont de faptul că, inculpata anterior nu a fost atrasă la răspundere penală, nu prezintă pericol social, circumstanțe agravante nu au fost stabilite, consideră că, corectarea și resocializarea inculpatei și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni este posibilă prin aplicarea unei pedepse non privativă de libertate sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

H. Acțiunea civilă:

Cu referire la încasarea prejudiciului material:

75. Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 08 decembrie 2025, Vîntu ***** a fost recunoscută în calitate de parte vătămată (fila dosarului 19).

76. La data de 04 mai 2026, în cadrul ședinței de judecată partea vătămată Vîntu ***** a depus acţiune civile, pretinzând încasarea de la inculpata Vîntu Viorica în beneficiul său a sumei totale de 50.700 lei, din care 7.000 lei cu titlu de prejudiciu material și 50.000 cu titlul de prejudiciu moral (fila dosarului 122).

77. Potrivit revindicărilor părții vătămate Vîntu *****, pretinde că în rezultatul infracţiunii comise de inculpata Vîntu Viorica ar fi suferit prejudicii materiale și morale.

78. Soluționând acţiunea civilă, instanţa relevă în conformitate cu art.219 alin.(1)-(4) Cod de procedură penală, că acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanţei de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

79. Persoanele fizice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acţiunile interzise de legea penală pot intenta o acţiune civilă privitor la despăgubire prin: 4) repararea prejudiciului moral.

80. Prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acţiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: tratamentul părţii vătămate şi îngrijirea acesteia; înmormîntarea părţii vătămate; plata sumelor de asigurare, indemnizaţiilor şi pensiilor și executarea contractului de depozit al bunurilor.

81. La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanţa de judecată ia în considerare suferinţele fizice ale victimei (…).

82. În conformitate cu art.220 alin.(1)-(3) Cod de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal se soluţionează în conformitate cu prevederile prezentului cod. Normele procedurii civile şi normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal şi dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări. Hotărârea privind acţiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil şi ale altor domenii de drept.

83. Potrivit art.1998 alin.(1) Cod civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

84. Conform art.2036 alin.(2) Cod civil, prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

85. Potrivit art.2037 Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat

persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echitabilă persoanei vătămate. Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanţa de judecată, luînd în considerare circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităţilor de viaţă familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanţa de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obişnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularităţile cazului.

86. Instanţa verificând pretenţiile părţii-civile reţine că în şedinţa de judecată s-a stabilit cu certitudine că Vîntu Viorica la 13 septembrie 2025, a aplicat violenţa fizică asupra Zinaidei Vîntu, manifestată prin îmbrâncire, prin ce ia cauzat ultimei conform raportului de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025 leziuni corporale medii şi anume: *Fractura humerus proximal drept Neer cu III părţi*, care a fost produsă în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur sau la lovire de asemenea obiect (în momentul aterizării pe umăr sau pe braţ), prin mecanism de lovire, posibil cauzat în perioada de timp indicată, condiţionează dereglarea sănătăţii de lungă durată şi în baza acestui criteriu se califică ca *vătămare medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii*, astfel a acţionat ilicit, cu vinovăţie, iar în rezultatul acţiunilor sale a cauzat o daună materială în sumă totală de 7.000 lei.

87. În speță, instanța urmează să rețină că acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului material nu poate fi admisă în lipsa unor probe pertinente, concludente și utile care să confirme existența reală a prejudiciului pretins, întinderea acestuia și legătura cauzală dintre fapta imputată și dauna invocată.

88. Potrivit principiului sarcinii probațiunii, partea civilă este obligată să dovedească atât existența prejudiciului material, cât și cuantumul concret al acestuia, prin mijloace de probă admisibile, cum ar fi acte confirmative, bonuri fiscale, facturi, rapoarte de evaluare, contracte, recipise sau alte înscrisuri relevante. Simpla invocare a producerii unui prejudiciu ori indicarea unei sume estimative nu poate constitui temei suficient pentru admiterea acțiunii civile.

89. În cadrul cercetării judecătorești nu au fost prezentate probe obiective care să confirme cheltuielile efectiv suportate de partea civilă. Totodată, materialele cauzei nu conțin acte justificative care ar permite stabilirea exactă a întinderii prejudiciului material și nici criterii certe de evaluare a acestuia.

90. Prin urmare, în lipsa unui suport probator suficient, instanța este în imposibilitate de a constata cu certitudine existența și mărimea prejudiciului material pretins, iar admiterea acțiunii civile în asemenea condiții ar avea un caracter pur prezumtiv și ar contraveni principiului legalității și regulilor de administrare a probelor.

91. Astfel, instanța consideră că acțiunea civilă privind repararea prejudiciului material urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, din motiv că pretențiile formulate nu au fost confirmate prin probe pertinente și concludente administrate în cauză.

Cu referire la încasarea prejudiciului moral:

92. Instanța de judecată remarcă că, despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daune materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanţa de judecată prin evaluare.

93. Astfel, având în vedere considerentele exprimate anterior sub aspectul acţiunii civile în procesul penal, instanţa de judecată apreciază că, sunt întrunite condiţiile răspunderii civile delictuale, fapta ilicită a inculpatei cauzând părții civile un prejudiciu de natură morală.

94. În ceea ce priveşte prejudiciul, ca un element esenţial al răspunderii delictuale, instanţa

de judecată apreciază că, acesta constă în rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană ca urmare a faptei ilicite comisă de o altă persoană.

95. Instanța de judecată notează că, repararea prejudiciului moral reprezintă satisfacții echitabile destinate a compensa material suferințele fizice ale părții vătămate, ca urmare a acțiunilor infracționale ale făptuitorului.

96. Cu referire la cuantumul prejudiciului moral solicitat, acesta nu este supus unor criterii legale prestabilite, ci determinarea lui în concret este lăsată la libera apreciere a instanței de judecată.

97. În absența unor criterii pe baza cărora să se poată realiza o cuantificare obiectivă a prejudiciului moral, acesta se stabilește în raport cu consecințele negative suferite de persoană, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost concepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

98. În cuantificarea prejudiciului moral aceste condiții sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile pe o bază echitabilă corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs părții vătămate, astfel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără justă cauză a celui care pretinde daune morale.

99. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reţinut în cauza Tolstoy Miloslovsky c. Regatului Unit, că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporţionalitate cu atingerea adusă, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea şi gravitatea atingerii adusă acestora.

100. La determinarea mărimii compensației în latura prejudiciului moral instanța trebuie neapărat să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, îndeosebi cele care se referă la importanța vitală a drepturilor personale nepatrimoniale și a bunurilor (viața, sănătatea, libertatea, inviolabilitatea locuinței, secretul personal și familial etc.); nivelul (gradul) suportării de către persoana vătămată a suferințelor psihice sau fizice (pricinuirea vătămării corporale, pierderea sau limitarea capacității de muncă etc.); felul vinovăției (intenția, imprudența) persoanei care a cauzat prejudiciul, în cazul în care pentru repararea prejudiciului moral este necesară prezența ei.

101. Totodată, în partea ce ține de cuantumul despăgubirii, instanța urmează să împărtășească criteriul general evocat de instanța europeană, potrivit căruia despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora. Instanța își va întemeia poziția pe decizii ale Curții Europene care constituie izvor de drept, făcând parte din legislația internă odată cu ratificarea Convenției.

102. Prin urmare, suma încasată cu titlu de prejudiciu moral, urmează a fi raportată standardelor și practicii judiciare constante a Republicii Moldova, sumă care să constituie o satisfacție efectivă pentru dauna provocată prin infracțiune.

103. Concluzionând astfel, instanța împărtășește criteriul general evocat de instanța europeană, potrivit căruia despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă și gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii aduse acestora, dar și suferințele de ordin fizic și psihic suportate de victimă (cauza CEDO Tolstoy Miloslovsky vs. Regatul Unit din 13 iulie 1995; cauza CEDO Oneryildiz vs. Turcia din 18 iunie 2002).

104. Cu referire la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral

solicitat de către partea vătămată Vîntu *****, instanța de judecată reține că, prin acțiunile prejudiciabile ale inculpatei indubitabil i-au fost provocate suferințe de ordin fizic și psihic.

105. Or, prin raportul de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025, se atestă că, la Vîntu *****, au fost constatate leziuni corporale medii sub formă de Fractura humerus proximal drept Neer cu III părţi (fila dosarului 29-30).

106. Astfel, luând în considerare gradul și intensitatea suferințelor fizice și psihice suportate de partea vătămată Vîntu *****, instanța de judecată apreciind în mod echitabil circumstanțele cauzei, având în vedere faptul că, fapta prejudiciabilă a fost comisă de inculpata Vîntu Viorica, consideră că, suma de 50.000 (cincizeci mii) lei, de la inculpată, este rezonabilă și suficientă pentru compensarea prejudiciului moral suportat de partea vătămată Vîntu ***** în rezultatul faptelor prejudiciabile comise de inculpată.

107. Suma de 50.000 de lei solicitată nu reprezintă o îmbogățire fără justă cauză, ci un remediu compensatoriu minim și legitim, perfect aliniat practicii judiciare actuale a instanței supreme. Invocăm în acest sens Decizia CSJ în Dosarul nr. 1ra-1340/2023, prin care s-a menținut ca fiind pe deplin proporțională și justificată încasarea sumei de 50.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral într-o speță similară de violență în familie cu vătămări medii. O valoare inferioară ar reduce simbolic importanța valorilor ocrotite de lege și ar contraveni jurisprudenței CEDO în cauzele împotriva Moldovei (ex. *Eremia v. Moldova*, *Mudric v. Moldova*), unde statul este sancționat pentru minimalizarea abuzurilor domestice.

108. Totodată, compensația de 50.000 lei îndeplinește și o funcție preventiv-punitivă esențială. Pentru a asigura un efect descurajator real și a preveni recidiva, suma trebuie să fie resimțită în mod real de agresor. Practica constantă a CSJ stabilește că dificultățile materiale invocate de inculpați nu pot prevala în fața dreptului fundamental al victimei la reabilitare demnă și protecție juridică eficientă.

109. Or, repararea daunelor morale nu este atât o compensare materială, cât un complex de măsuri nepatrimoniale şi patrimoniale, al căror scop este acela ca, în funcţie de particularităţile fiecărui caz în parte, să ofere părții civile o anumită satisfacţie sau uşurare pentru suferinţele prin care a trecut.

I. Cheltuielile judiciare:

110. În conformitate cu prevederile art.385 alin.(1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

111. În cadrul ședinței de judecată, procurorul a solicitat încasarea din contul inculpatei Vîntu Viorica, în folosul statului suma de 320 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

112. În conformitate cu art.227 Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părţii vătămate, reprezentanţilor lor, experţilor, specialiştilor, interpreţilor, traducătorilor şi asistenţilor procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea şi cercetarea corpurilor delicte; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenţei juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acţiunilor procesuale în cauza penală. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

113. În conformitate cu art.229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului. Instanţa de judecată poate obliga

condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

114. Instanța de judecată constată că, în prezenta cauză penală au fost suportate cheltuieli judiciare în sumă de 320 (trei sute douăzeci) lei, pentru întocmirea raportului de expertiză judiciară nr.202516D0259 din 21 noiembrie 2025.

115. În acest context, instanța de judecată constată că, solicitarea părții acuzării referitor la încasarea din contul inculpatei Vîntu Viorica a cheltuielilor judiciare în sumă de 320 lei este întemeiată și urmează a fi admisă integral, or, în conformitate art.229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului.

116. Pe cale de consecință, instanța de judecată va admite solicitarea părții acuzării și va dispune încasarea din contul inculpatei Vîntu Viorica în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 320 (trei sute douăzeci) lei.

Î. Măsura preventivă:

117. Prin ordonanța din 15 ianuarie 2026, a fost aplicată față de Vîntu Viorica măsura preventivă, obligarea de a nu părăsi țara pe un termen de 60 zile, care la momentul adoptării sentinței a expirat.

118. Astfel, reieșind din circumstanțele care indică că, măsura preventivă aplicată a expirat de drept, iar pedeapsa care urmează a fi aplicată este una non privativă de libertate, instanța consideră că executarea sentinței nu necesită aplicarea măsuri preventive.

119. Reieşind din cele expuse şi conducându-se de prevederile art.art.61, 70, 75, 84 Cod penal, art.art.384-385, 387, 389, 392-395, 397 Cod de procedură penală, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaşte vinovată **VÎNTU Viorica** de comiterea infracţiunii prevăzute de ***art.201[1] alin.(2) lit. c) Cod penal*** și i se stabilește pedeapsa penală sub formă de sub ***formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii de 230 (două sute treizeci) ore.***

În termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a sentinței, **VÎNTU Viorica** este obligată să se prezinte la organul de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul.

Se explică **Vioricăi VÎNTU**, că potrivit art.67 alin.(3) Cod penal, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la executarea muncii neremunerată în folosul comunităţii, aceasta se înlocuieşte cu închisoare, calculîndu-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Acțiunea civilă înaintată în procesul penal de partea vătămată Vîntu ***** către Vîntu Viorica cu privire la repararea prejudiciului material și moral se admite parțial.

Se încasează din contul **Vioricăi VÎNTU** (IDNP *****) în beneficiul părții vătămate Vîntu *****, născută la *****, locuitoare a sat. *****, r-nul Criuleni, suma de 50.000 (cincizeci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, acțiunea civilă înaintată în procesul penal de partea vătămată Vîntu ***** către Vîntu Viorica cu privire la repararea prejudiciului material, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Se admite integral solicitarea procurorului Pulbere Alexandru privind încasarea din contul inculpatei **VÎNTU Viorica** în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 320 (trei sute douăzeci) lei.

Se încasează din contul **Vioricăi VÎNTU** (IDNP *****) în beneficiul statului suma de 320 (trei sute douăzeci) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Sentinţa este cu drept de apel în termen de 15 zile de la pronunţare la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Criuleni (sediul Central).

Sentința pronunțată integral în ședința de judecată publică la 22 mai 2026.

Preşedintele şedinţei,
Judecător **Dorin CAZACU**